

Smrt

Jan Burian

Kolikrát myslím na smrt
zvláště když mám něco domluvené
a navíc je zrovna jaro
a já se zastavím před jabloní
zpěněnou květy
jako pomalá mořská vlna
to pak třeba zůstanu chvíli stát
a chválím se
že jsem šel kolem
a to pak myslím na mrtvé
o co všechno přicházejí
a kus dál je třeba zas
zrytý záhon
vyráží tam k slunci
stará bramborová nať
a já si pomyslím
třeba přijde tvá hodina než se naděješ
za okamžik
deset metrů dál
zrovna na přechodu pro chodce
vůbec bych se nedivil
takže jdu radši až tou další ulicí
takhle se udržuju naživu
a k tomu ještě uvidím kus světa
i když tím utrpí ta domluvená schůzka
přesto si nejsem nikdy zcela jistý
a dokud budu žít
budu asi pořád myslet na smrt
s jistým pocitem nejistoty.